

der findes i en Mængde Arvefæsteskrøder rundt omkring i Landet.

Jeg kan altsaa paa mit Partis Vegne give min Tilslutning til Lovforslagets Hovedformaal, nemlig at faa afløst disse Afgifter, men jeg maa samtidig meget beklage, at Lovforslaget lider af saa betydelige Mangler, som Tilfældet er, og vi savner adskillige vigtige Oplysninger for at kunne bedømme Omfanget af det foreliggende Lovforslag. Naturligvis, hvad der er forsømt, kan jo imidlertid endnu gøres godt, det kan der raades Bod paa, og jeg skal derfor slutte disse Bemærkninger med at anmode den højtærede Minister om at yde sin værdifulde Bistand til gennem forskellige Oplysninger at faa Sagen godt og fyldigt belyst, samt at han vil yde sin Medvirkning til, at vi kan faa Lovforslaget formet saaledes, at det kan blive en god og forsvarlig Lov.

Godskesen: Som ærede Medlemmer vil se, kalder det foreliggende Lovforslag sig: Lov om Afløsning af Arvefæsteafgifter. Men gaar man Teksten igennem, vil det ses, at det indeholder to forskellige Ting, som det er af Interesse at holde ude fra hinanden. I § 1 og § 2 behandles Omsætningen af Arvefæsteafgifter fra Korn til Penge, og i § 3 kommer saa den egentlige Afløsning, det, at Afgiften ophører og erstattes med en Kapital ifølge Obligation. I begge disse Tilfælde er der Tale om et Indgreb i private Borgeres bestaaende Rettigheder; i begge Tilfælde er Forholdet det, at Staten imod den ene eller eventuelt begge Parters Villie paatvinger de paagældende en anden Ordning end den, de i sin Tid har været enige om, og som de har truffet, fordi de mente, at den var fornuftig og den, der bedst stemmede med deres Interesser. Det er nu ogsaa saa, at den Mening hos Parterne, at det at lægge en Afgift i Korn paa Ejendommen var en fornuftig Ordning, slet ikke var uberettiget. Det er nemlig i mange Tilfælde, eller vel i de fleste, en meget fornuftig Ordning. Naar man beregner en Afgift i Korn, er det, fordi man mener, at denne Afgift i Virkeligheden stiger og falder med Prisniveauet. Det er i og for sig en meget rimelig Ting. Naar Priserne stiger ud paa Høsten, og derved Ejendommens Udbytte stiger, bliver Ejendommens Ejer i Stand til uden Vanskelighed at yde Afgiften efter en noget højere Skala, og paa den anden Side trænger Afgiftsnyderen under disse Forhold til nogle flere Penge for at kunne afholde de Udgifter,

han har i sin Økonomi. Omvendt, hvis Prisniveauet falder, vil det være en Lettelse, som den paagældende Yder maa sætte Pris paa, at han kan yde sin Afgift efter en lavere Skala, medens paa den anden Side Afgiftsnyderen, da der er bedre Forslag i Pengene, ogsaa kan nøjes med et noget mindre Beløb. Og det er da ogsaa saaledes, at Lovgivningen ingenlunde tidligere har betragtet Afgiften paa faste Ejendomme i Korn som et Onde. Jeg skal tillade mig at henvise til Loven af 24. April 1860 om Bortsalg af en Række Stiftelsers Bøndergods. Man lod sig det da være magtpaaliggende ogsaa fra Rigsdagens Side at faa en Del af Købesummen afgjort ved en Kornafgift, en Bygafgift, som blev lagt paa de paagældende Ejendomme, fordi man mente, at det var en rimelig og fornuftig Ordning, idet Kornet i det lange Løb vilde være en bedre Værdimaaler end Pengene. Paa de Ordninger, som i Henhold til saadanne Betragtninger er truffet, gør man nu Brud. Men man vil yderligere, hvis Lovforslaget bliver til Lov, komme til at gøre det paa en saadan Maade, at man i Virkeligheden forholder de paagældende Afgiftsnydere en Del af deres materielle Ret, idet man ikke yder dem fuld Erstatning for den Ret, der falder bort. Dette gælder dog i mindre Grad for det, der omhandles i § 3, den egentlige Afløsning. Ganske vist kan det i mange Tilfælde være ubekvemt for Afgiftsnyderen i Stedet for en stadig løbende Afgift at skulle modtage en Obligation, som efterhaanden afvikles, og det kan være tvivlsomt, om den Afløsning, som beregnes for en Rekognition, er fuldstændig tilstrækkelig. Afløsningen er, som ærede Medlemmer vil se, sat til $1\frac{1}{2}$ Gange Rekognitionens Beløb. Det er tvivlsomt, om dette yder fuld Erstatning, og jeg skal i saa Henseende henvise til, at Loven af 25. Marts 1871 berregnede Afløsningen af Rekognitionen ikke til $1\frac{1}{2}$ Gang, men til $1\frac{6}{10}$ Gang Rekognitionens Beløb. Men disse Ting er dog af forholdsvis mindre Betydning. Naar der i Stedet for en vis bestemt Pengeafgift — og det forudsættes jo i § 3, at Afgiften er omsat til Penge — sættes en Obligation for det 25-dobbelte Beløb til 4 pCt. Rente, maa det erkendes, at det er fuld Erstatning. Ganske anderledes forholder det sig imidlertid med det, som omtales i §§ 1 og 2, nemlig Kornafgifternes Omsætning til Penge. Det foreslaas her, at Omsætningen skal ske efter Gennemsnittet af Kapitelstaksterne for Aarene 1890—1913